

СТАНОВИЩЕ

от проф. Светослав Кръстев Кокалов – Национална художествена академия (член на научното жури)

за дисертационния труд за присъждане на ОНС „Доктор” по научната специалност „Културна антропология”

„Автор, медия и произведение в епохата на дигиталното възпроизводство.”

от Красимир Георгиев Терзиев

редовен докторант в катедра История и теория на културата на Философския факултет на

Софийски университет „Св Климент Охридски”

Научен ръководител проф. д.ф.н. Ивайло Стефанов Дичев

Красимир Терзиев определя полето на своето изследване като „особено/изключително актуален” проблем. Тази актуалност характеризира задачите, които си поставя докторанта като амбициозни и дори смели. Днес всеки е специалист по всичко, но когато търсенията и изводите в областта на историята на изкуството, медийните изследвания, технологиите, авторското право, актуалните практики в областта на визуалните изкуства са овладяни от професионализма и отговорността на художник и преподавател (сега вече и теоретик) като Кр. Терзиев резултатът е с положителен знак.

Терзиев има смелостта да се вгледа и вникне в поредицата въпроси, които ни поставя епохата на дигиталното възпроизводство, като подробно мотивира и доказва позициите си по тях. Авторът изследва драматичните перипетии в изкуството от М. Дюшан насам, припомня, а и стъпва здраво върху класиката (Бенямин), за да навлезе в епохата на „дивите образи”, Уеб 2.0 и YouTube.

Изложението е добре структурирано. Фактите свързани с опозициите на оригинала и копието са изложени коректно. Убедително е очертаването на сложната картина от хибридни форми създадена се от влиянието на бурното развитие на технологиите за производство на образи. Приноси са изводите за отношенията изкуство – технологии за производство.

Дисертантът познава проблематиката много добре както в теоретичен аспект (библиографската справка демонстрира широк поглед върху сериозни и актуални текстове) така и като практикуващ артист, с вече богата творческа биография. Именно тук е и предимството на труда – личният ангажимент на автора като реален и активен участник в процесите в съвременното изкуство от последните 15тина години – „епохата на дигиталното възпроизводство”.

Както е видно от библиографията, а и всеки от нас, въввлечен в тази материя знае, че текстовете на български и от българи по въпроса за бъдещето на изкуството в разглеждания контекст се броят на пръсти. Малцина се осмеляват да разсъждават по този „най-голям въпрос”. Още по-лошо: малцина са тези сред теоретиците и активистите на тези практики самообявили се за единствени в съвременното изкуство у нас, които не приемат сляпо новата догма, че с този термин трябва да означим неизкуството. Такъв тип анихилиращи норми особено застрашително се роят именно в „дигиталните” среди. Страхът от, и игнорирането на изконните мотиви за правене на изкуство, които естетиката формулира, оттам и самоубийственото загърбване на тяхната сила и власт, не са спасителния път пред художника (дизайн не винаги значи оформление, реклама и лайф стайл. Дизайн значи и композиция, съгласуваност, кохерентност с определена цел). Слава Богу Красимир Терзиев не е склонен към такъв тип автоагресии. Казва че „трябва да се опитаме да мислим естетическото и социално/политическото(а *защо не и психологическото*.бел моя) заедно.”

С този апел Терзиев демонстрира задълбочено разбиране за същината на кризата във визуалните изкуства. Този пункт от редицата приноси, които има неговия труд има най голяма тежест за мен.

В следствие на гореизложените най-общи преценки и въз основа на по мое мнение високата стойност и значение на дисертационния труд, **категорично предлагам на научното жури да присъди на Красимир Терзиев научната и образователна степен „Доктор”**

27.12.2011

проф. Светослав Кокалов

